ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ BLANCHE MESSIS

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

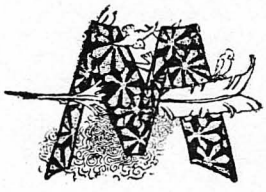

ΕΣΑ στὸ ἀτελὲ τοῦ Λουδοβίκου Νταρκούρ, τὸ βράδυ ποῦπεφτε σιγὰ—σιγά, σκέπαζε μὲ μιὰ ἀπαλὴ σκιὰ ὅλα τὰ πράγματα....

Στὸ ρόδινο ἡμίφως ξεχώριζαν ἀκόμα ὁ ὄμιος ἑνὸς ἀγάλματος, τὸ κεφάλι ἑνὸς ἄλλου, τὸ ὑψωμένο χέρι ἑνὸς ἀρχαίου ἀθλητοῦ.

Ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι, ὁ Λουδοβίκος Νταρκούρ κάπνιζε κι' ἐρέμβαζε, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τὸν καλῆ ἀπ' τὸ πλαγινὸ δωμάτιο :

— Λουδοβίκε !

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπάντησε.

Μὰ σὲ λίγο ἡ φωνὴ ἀκούστηκε πάλι, γεμάτη ἱκεσία :

— Λουδοβίκε !....

Ὁ γλύπτης σηκώθηκε, ἄναψε τὸ φῶς καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα ἄγαλμα.

Ἦταν ἕνα ἄγαλμα μετρίου μεγέθους, ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, ἀκουμπισμένο σ' ἕνα χαμηλὸ βάθρο, ἀπέναντι στὸ ντιβάνι. Παρίστανε μιὰ νέα γυναῖκα, λεπτὴ σὰν Ταναγραῖα, ποῦγερνε πρὸς τὰ πίσω τὸ κορμί της, καθὼς σήκωνε μὲ τὰ χέρια της, χαμογελῶντας, τὰ μακριὰ κυματιστά της μαλλιά.

Ἦταν ἀλήθεια ἕνα ἀριστούργημα αὐτὸ τὸ ἄγαλμα. Ἡ γραμμές του καὶ ἡ ἀναλογίας του ἦσαν τέλειες, ἡ κίνησις τῶν χεριῶν ἦταν ὁλοζώντανη καὶ ἁρμονικὴ καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου χαρούμενη καὶ ζωηρή.

Ὁ Λουδοβίκος τὸ κύτταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ μιὰ τρυφερὴ μελαγχολία. Θαύμαζε τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἔργο του, τὸ ἀριστούργημά του, ἀλλὰ συγχρόνως θυμότανε καὶ τὴν ὡραία γυναῖκα, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε χρησιμεύσει γιὰ μοντέλο.

Τὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ καὶ χρόνια τώρα εἶνε ἡ πιστή του σύντροφος, ἡ σύζυγός του. Μά, ἀλλοίμονο ! δὲν εἶνε πειὰ νέα καὶ ὡραία, ὅπως στὸ ἄγαλμα !...

— Λουδοβίκε ! ἀκούστηκε πάλι τώρα ἡ φωνὴ ἀπ' ἔξω, ἐπιτακτικὴ καὶ αὐστηρή.

Κι' ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μιὰ γυναῖκα μπῆκε μέσα στὸ ἀτελιέ.

Ἦταν ἡ κυρία Νταρκούρ. Μὰ ἔμοιαζε τόσο λίγο μὲ τὸ ἄγαλμα...

Τὸ σῶμα της ἦταν χοντρὸ καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε πειὰ τὴν παλιὰ ζωηρή, νεανική του ἔκφραση. Ναί, τὰ μάτια της εἶχαν τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ τὰ μάτια τοῦ ἀγάλματος, ἀλλὰ τὰ βλέφαρά της ἦσαν ρυτιδωμένα. Τὰ χείλη της δὲν εἶχαν πειὰ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο περίγραμμα, ποὺ ὁ γλύπτης ἀποθανάτισε στὸ μάρμαρο.

— Λουδοβίκε, εἶπε ἡ κυρία Νταρκούρ, πόσες φορὲς ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ σὲ φωνάξω, γιὰ νὰ ρθῆς στὴν τραπεζαρία ; Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου πέρασε.

Ὁ Λουδοβίκος σώπαινε.

— Εἶνε τρομερό ! εἶπε πάλι ἡ γυναῖκα του. Εἶσαι ξελογιασμένος μ' αὐτὸ τὸ ἄγαλμα. Ξεχνᾶς τὰ πάντα, κυττάζοντάς το.

— Λουΐζα, ἀποκρίθηκε μελαγχολικὰ ὁ γλύπτης, ξεχνᾶς ὅτι αὐτὸ τὸ ἄγαλμα παριστάνει ἐσένα τὴν ἴδια ;

— Ὅπως ἤμουν ἄλλοτε, τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου μας, εἶπε στενάζοντας ἡ Λουΐζα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. Μὰ ἂν ἐσὺ δὲν εἶσαι πειὰ ὅπως τότε, τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε πάντα ὡραῖο καὶ τὸ λατρεύω, ὅπως λάτρευα ἐσένα.

— Ὥστε τώρα, δὲν μ' ἀγαπᾶς πειὰ καθόλου ; ψιθύρισε ἡ Λουΐζα.

— Σ' ἀγαπῶ, εἶπε ὁ Λουδοβίκος, σ' ἀγαπῶ σὰν σύντροφό μου, σὰν γυναῖκα μου. Σ' ἀγαπῶ, γιατὶ εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ ἄγαλμα λατρεύω καὶ θαυμάζω τὴν πρώτη σου ὀμορφιά.

— Φτάνει... φτάνει, φώναξε ἡ Λουΐζα. Τὸ ξέρεις πὼς ἀρχίζω νὰ τὸ ζηλεύω αὐτὸ τὸ ἄγαλμα ; Δὲν σ' ἀφίνει νὰ ξεχάσης τί ἤμουν πρίν. Μοῦ παίρνει ὅλη σου τὴ σκέψη, ὅλη σου τὴν καρδιά. Ἐπίσης μοῦ κάνει κακό, πολὺ κακό, νὰ βλέπω πόσο ἤμουν ὄμορφη ἄλλοτε. Ἄ, ναί, ὑποφέρω πολὺ νὰ παραβάλω τὸ σημερινό μου πρόσωπο, μὲ τὸ θεῖο αὐτὸ πρόσωπο, ποὺ δὲν θὰ γεράση ποτὲ καὶ θὰ χαμογελᾶ αἰώνια.

— Λουΐζα, εἶπε σιγὰ ὁ Λουδοβίκος, δὲν πρέπει νὰ ζηλεύης τὴν ἴδια σου τὴν εἰκόνα.

— Τὴν ζηλεύω, ἀφοῦ δὲν μοῦ μοιάζει πειά.

— Ἔτσι εἶνε, Λουΐζα. Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦν, ἀλλάζουν ὅλα γύρω μας καὶ μέσα μας. Ἐσὺ ἔγινες μητέρα, τὸ παιδί μας σὲ ἀτομάκρυνε ἀπὸ μένα. Ναί, δὲν εἶσαι πειὰ ἀποκλειστικὰ δική μου, ὅπως ἄλλοτε. Κι' ἐγὼ παρηγορέμαι πειὰ μὲ τὸ ἄγαλμα αὐτό. Ὅταν ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου καὶ τὸ πρόσωπό σου ἔχανε σιγὰ—σιγὰ τὴν πρώτη του δροσιά, ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ σὲ βλέπω νέα κι' ὄμορφη στὸ ἄγαλμα αὐτό. Κι' ἂν ὡς τώρα μπορῶ κι' ἐργάζομαι, εἶνε γιατὶ ἐμπνέομαι πάντα ἀπὸ τὴν πρώτη σου ὀμορφιά, ποὺ εἶνε ἀποτυπωμένη γιὰ πάντα σ' αὐτὸ τὸ ἄγαλμα.

Μὰ ἡ Λουΐζα δὲν τὰ καταλάβαινε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός της. Ἡ Λουΐζα ἦταν μιὰ γυναῖκα ἁπλῆ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ νοιώση τὴν παράξενη καὶ μυστικοπαθῆ λατρεία τοῦ καλλιτέχνου στὸ ἄγαλμα. Καὶ τοῦ ἀπάντησε πικρὰ καὶ λυπημένα :

— Λουδοβίκε, αὐτὴ ἡ κατάστασι δὲν ὑποφέρεται. Ἂν ἐξακολουθήσης λίγον καιρὸ ἀκόμα ἔτσι, θὰ πεθάνω !

* * *

Ὁ Λουδοβίκος προσπαθοῦσε τώρα νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ τρυφερὸς μὲ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἡ καρδιά του καὶ ἡ σκέψη του ἦσαν πάντα κυριευμένες ἀπ' τὸ λατρευτό του ἄγαλμα. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὸ εἴδωλο τῆς πρώτης ὀμορφιᾶς τῆς γυναίκας του.

Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ παιδὶ τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Λουΐζας καταλάβαινε, ὅτι ὁ πατέρας του ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα στὸν κόσμο τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο. Καταλάβαινε, ὅτι τὸ ἄγαλμα αὐτὸ δὲν ἦταν γιὰ τὸν πατέρα του ἕνα ἄψυχο μάρμαρο, ἀλλὰ κάτι ὁλοζώντανο, κάτι τόσο πραγματικό, ὅσο καὶ ἰδανικό. Ἦταν τὸ ὄνειρο, ἡ ἀνάμνησις, ἡ ζωή, ἡ νεότης, ποὺ πέρασε γιὰ πάντα...

* * *

Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες.

Ἡ Λουΐζα εἶχε ἀρχίσει νὰ λυώνη σιγὰ—σιγά, σὰν νὰ τὴν ἔτρωγε κάποια κρυφὴ ἀρρώστεια.

Κανένας γιατρὸς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τί εἶχε καὶ κανένα φάρμακο δὲν τῆς ἔκανε καλό.

Ἔτσι ἡ φτωχὴ γυναῖκα πέθανε ἕνα γλυκὸ ἀνοιξιάτικο πρωί, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της.

Τὸ παιδί της ἦταν ἀπαρηγόρητο γιὰ τὸ θάνατό της. Ἔκλαιγε ἀπελπισμένα γιὰ τὸ χαμὸ τῆς στοργικῆς του μητέρας.

Ὁ Λουδοβίκος ὅμως παρηγορήθηκε γρήγορα μὲ τὸ ἄγαλμα. Τώρα πειὰ δὲν τὸν ἐμπόδιζε κανεὶς νὰ τὸ θαυμάζη καὶ νὰ τὸ λατρεύη ὅσο ἤθελε....

Μὰ τὸ παιδί του, ἕνα πλάσμα νευρικὸ κι' ἀνήσυχο, καταλάβαινε καλά, ὅτι τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ μαρασμοῦ καὶ τοῦ θανάτου τῆς μητέρας του. Καὶ μισοῦσε θανάσιμα τὸ καταραμένο ἀριστούργημα.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ γύριζε ἀπ' ἔξω κι' ὁ Λουδοβίκος....

Μιὰ μέρα ποὺ ἔλειπε ὁ πατέρας του, ὁ μικρὸς μπῆκε μέσα στὸ ἀτελιέ, κι' ἐνῶ βημάτιζε πάνω—κάτω, ἔρριξε ἔξαφνα μὲ μιὰ ἀπότομη σπρωξιὰ τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τὸ βάθρο του καὶ τὸ σύντριψε !...

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ γύριζε ἀπ' ἔξω κι' ὁ Λουδοβίκος. Μόλις ὁ καλλιτέχνης ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιὲ καὶ εἶδε τὸ λατρευτό του ἄγαλμα κομματιασμένο κάτω στὸ δάπεδο, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀπελπισίας ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἡ ἀληθινὴ Λουΐζα, ἡ ἀγαπημένη του, ἡ γυναῖκα του, ἡ λατρεία του, ἦταν γι' αὐτὸν τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο. Βλέποντάς το συνεπῶς κομματιασμένο, ἦταν σὰν νὰ βλέπε, τώρα γιὰ πρώτη φορά, τὴ γυναῖκα του, τὴν ἀγαπημένη του, νεκρή !... Τὸ παιδί του ἔστεκε πλάϊ του ταραγμένο κι' ἔντρομο. Ὁ Λουδοβίκος κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ.

— Γιατὶ σκότωσες τὴ μητέρα σου; τοῦ φώναξε ἄγρια.

Τὸ παιδὶ δὲν εἶπε τίποτα. Ἔσκυψε μόνο τὸ κεφάλι του.

Μεθυσμένος ἀπ' τὴν ὀργὴ καὶ τὴ λύπη του, ὁ Λουδοβίκος χύμηξε ἐπάνω του καὶ μὴν καταλαβαίνοντας καλὰ—καλὰ τί κάνει, τὸ ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ κι' ἄρχισε νὰ τὸ σφίγγη δυνατά, οὐρλιάζοντας :

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό; Γιατὶ μοῦ τὴ σκότωσες;... Γιατί;...

Τὸ παιδὶ πνιγόταν, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰ τρομερὰ χέρια ποὺ τοῦ ἔσφιγγαν ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ τὸ λαιμό. Ἔξαφνα τὰ χέρια τοῦ Λουδοβίκου παράλυσαν, λύθηκαν καὶ τὸ παιδὶ ἀνάσανε ἐλεύθερα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δύστυχος καλλιτέχνης σωριάστηκε κάτω, μπρὸς στὰ πόδια του, νεκρός !....